

Nešvarumo būklė

LEIDŽIAMAS NUO
1992 08.21

3993 kovas
JK 27

DAR APIE RAGANAS

Senelė pasakojusi ir tokią atsitikimą. Jai jaunystėje į draugės besiperšanti ragana Bibikiūtė kažko užpykusi ant vienos kaimo moters, apraganavo ją. Toji ėmusi keistai elgtis, tapusi tarsi ne ta pati—šiurkšti, net agresyvi, ėmusi užpuldinėti ir draskyti žmones, todėl buvusi laikoma tik pririšta prie lovos. Jos ir kalbė pasikeitusi, į visus ją kalbinusių klausimus atsakinėdavęs ne jos, o kažkoks vyriškas balsas, todėl buvo nuspręsta, kad jos kalbos organais naudojasi kažkas esantis tos vargšės lėš viduje. Ir kad ji yra ne kitaip kaip piktosios dvasios apsėsta.

Prie tos ligonės buvo pašauktas tuometinis Simno klebonas Šeškevičius kad atskaitytų velnių išvaymo maldas, egzortus. Kunigui su visa liturgine apranga atsistojus šalia ligonės dir ėmus skaityti maldas, tas iš apsėstosios išeinantis balsas visaip koneveikęs jas skaitanti dvasiškį. Ligonė be perstojo tampiusis, vis stengdamasi ištrūkti nuo lovos ir tik tvirtos virvės, kuriomis ji buvo pririšta, teislaikiusios ją. Ir vis stengusis apspjauti kunigą. Kad taip neatsitiktų, tas atsistojęs ligonės galvą ir toliau skaitęs velnių išvaymo maldas.

Jau bebaigiančias skaityti, visi aplink ligonės lovą apstoję smalsuoliai pamatę, kaip iš velnio apsėstosios burnos išlindęs vabalas, panašus į karkvabalį. Bet... apsigrižęs ir vėpro ligonės burną ilindęs. Kunigui taisyki taip ir nepavykę išvayti iš apsėstosios piktosios dvasios.

Koks blesnis buvo tos nelaimingos moters likimas, senelė nepasakojo.

St. Sliužinskas

Apsakymas

MAMA, KODĖL ŽMONĖS NEMOKA SKRAIDYTI?

(tėsinys)

Ir paukštė perbraukė sparnu berniukui per veidą.

—Stokis, eime!—ragino ji.

—Aš...aš negaliu!—liūdnam paprieštaraavo Deividas.

—Gali! Eime!—nusijuokė paukštė. —Tu gali, tik pabandyk.

Vaikas apsidairė ir, iširėmęs rankomis į vežimėlio kraštus, atsistojo.

Buvo labai keista savijauta—tarsi kokios adatėlės badytų padus. Bet visai neskaudėjo, ir kojos buvo lengvos tarsi pūkas.

—Na, matai... Duokš ranką ir skrisk.

Berniukas nusišypsojo ir ištiesė paukštei ranką. Ši atsargiai pavadėjo jį į priekį. Iš laimės, kad jis jau vaikšto, berniukas net šoktelėjo.

—Aš vaikštau!

Jis atsiduso ir pasisuko į paukštę. Ši tik šyptelėjo.

—Eime, tu gi nori skristi.

—O taip, taip!—šuktelėjo Deividukas ir jie abu pakilo į dangų.

—Aš skrendu, skrendu!

Ir jie skrido vis toldami, link saulės. Kai iš jų beliko mažas taškelis. Ir tas išstirpo...

—š—

Kai Deividas pramerkė akis, saulė jau buvo nusileidusi.

—Vadinasi, aš visa tai tik sapnavau!

Tik sapnavau...

Ir jis pravirko. Verkė gaudžiai ir ilgai. Bet staiga pūstelėjęs vėjas priverstė jį pakelti galvą. Prieš save išvydo sklendantčią rausvą plunksnelę. Ji taip švytėjo, kad rodėsi, patekėjo saulė.

—Vadinasi, vadinasi tai...

Cia berniukas pastebėjo, kad plunksnelė pakeitė kryptį

—Ne, neišskrisk!—jis pašoko ir... pačiupo plunksnelę. Bet tik laikydamas ją rankoje pastebėjo, kad jisai stovi. O jo vežimėlis priešais jį.

—Mama—suspižo vaikas

—Deivuti!—pasigirdo iš kambario, ir į verandą įbėgusi mama sustojo kaip stambo ištikta. O vaikas baisiai laimingas ištiesė rausvą plunksnelę ir žengė į mamą porą žingsnių.

—Mama, tai buvo ne sapnas. Ne sapnas!

GERDAS.

Apsakymas

TA DIENA...

Tada man buvo tik septyneri, o aš kuo puikiausiai atsimenu tą dieną. Tai buvo viena iš tų dienų, kai šaltes rudens vėjas kiaušiai košia per šiltus drabužius, o batuose atsidaro kojų plaukiojimo baseinai. Pasibaigus ir pamokoms stovėjau prie mokyklos paradižių durų ir baksnojau pirštu į lietaus lašelius begančius šaltu stiklu. Kaip visada turėjau laukti vyresnio brolio, Mes buvome "geri" draugai, todėl brolis su malonumu išdavo manę pro kioską skelius namo, saugodamas nuo didelių grūščių.

Pagaliau jis pasirodė: visas susilęs, matyt, buvo didžiojo purtymo pamokos. -Einam, - tęsdamas pasakė Valius ir užsimaukšlinęs kepurę išstūmė mane lauk.

-Šalta, - pasakiau aš ir pradėjau ilgą kelionę namo.

Pasukę už mokyklos kampo leidomeis kaimeliu žemyn, plačia parko alėja. Apačioje matėsi platus kelias. Kitoje jo pusėje tęsėsi ilgiausia virtinė kioskų, o už jų, daugiaaukščiai slapi namai. Mes skubėjome, beprotiškai skubėjome. Aš nespedama su broliu nuirzgiau ir tyčia lėtinai tempę. Valius ragino mane visai: ir geruoju, o paskui ir piktuoju.

-Maklink, tu, greičiau, o tai palikvosi ir bus tau sakes, - grąšino jis. Prie tokių žodžių buvau pripratus, todėl nekrepčiau domesio.

O ne, allestinas lietus, ne, allestinai jas ir žiaurus dar labiau erzino brolio raginimai. Pagaliau nusileidom nuokalmelio. Prie stovėjo prie kelio ir lauke manęs. Ma kitam pereiti kelią. Ši karta tai buvo lengva: kelyje nebuvo nei vienos mašinos. Ir pro kioską lengvai praėjome: visi buvo uždaryti. Iki namų liko visai nedaug: kelios gatvės, parkas su ežerėliu ir viskas. Bet brolis tiesiog iš proto šjo dėl tokių lietaus ir manęs. Tis pradėjo bumbėti po nosimi ir raudonuosius keiksmžodžius. Vienoje iš sūsių gatvių Valius, apsidairęs ar niekas nemato, susuko:

-Kad jį kur paraliai, šią lietų! Štai, kai reikėjo esantiame name plačiai atsidaro durys ir viduje kažkas skaisčiai susvito. Mes abu sustojome minutėlei ir vėdami šaltas smarkštelėjome vidun.

ASTUTĖS VAIDUOKLIUKAS 4 (tęsinys)

Iš tiesų ten nebuvo taip baisu, tik šiek tiek vesoka. Šešelis privedo Astutę prie vieno kauburiuko ir paprašė uždegti žvakutę. Mergaitė taip ir padarė. Ir štai, kai tik tai lipsnelė sužibo ant kapelio, tarsi burtų lazdele mostelėjo, sužibo liepsnelės ant visų kapelių. Ir iš visų pamokoms stovėjau prie mokyklos paradižių durų ir baksnojau pirštu į lietaus lašelius begančius šaltu stiklu. Kaip visada turėjau laukti vyresnio brolio, Mes buvome "geri" draugai, todėl brolis su malonumu išdavo manę pro kioską skelius namo, saugodamas nuo didelių grūščių.

Staiga ji išvydo, jog kiekvieno šėlio krūtinėje irgi sužibo po žvakutę. Ir štai, kapinaitės prisipildė liepsnelių, nuo jų tapo šviesi kaip diena. Iš šėlių, sustojusių apie Astutę ratu, širdžių susvito šviesos juostos, kurios nusidriekė kažkur aukštyn, virš debesų.

Astutei tai buvo visai nesuprantama. Bet staiga debasys prasiskyrė ir iš jų, o už jų, daugiaaukščiai slapi namai. Mes skubėjome, beprotiškai skubėjome. Aš nespedama su broliu nuirzgiau ir tyčia lėtinai tempę. Valius ragino mane visai: ir geruoju, o paskui ir piktuoju. Ji leidosi lėtai ir jos veidas būdavo švelnus ir geras. Paskui save ji vedėsi būrį nežemiška šviesa šviešiančią žmonių.

Tada Astute pamatė stebuklą, nuo ko šėlio krūtinėje irgi sužibo po žvakutę. Ir štai, kapinaitės prisipildė liepsnelių, nuo jų tapo šviesi kaip diena. Iš šėlių, sustojusių apie Astutę ratu, širdžių susvito šviesos juostos, kurios nusidriekė kažkur aukštyn, virš debesų. Ji leidosi lėtai ir jos veidas būdavo švelnus ir geras. Paskui save ji vedėsi būrį nežemiška šviesa šviešiančią žmonių.

GERDA 37

"Nesverumo būklė". REDAKCIJA: Nerina Šeškauskaitė, Gerda Šerkšnaitė, Rita Bonina. SAULAS Vaikas. REDAKCIJOS ADRESAS: Jaučimo 4-10 Alytus 45000. Tiesioginis ryšys su klubas "Solidaris".